

IGRA

Jože Udovič

Išči me za molkom,
išči me za besedami,
išči me za klici,
in ko me najdeš,
se igraj z menoj.

Legel bom med vse neznano,
pod glavo mi položi predivo luči,
na desno stran mi deni prgišče zemlje,
vzemi jo z jase, kjer trohni
veverica mladosti,
na levo stran mi deni krpo mahu,
vzemi jo z obraza svetih tal.
Na oči mi položi svetlo verižico
z vratu mlade vrbe na blazini vode.
In niže, v prsi temno zemljo
vsadi zeleno srčno moč
in zamolklo modro mačeho,
vanjo zagrebi modrost semen,
bleščeči molk nizkih, tih trav,
v veje željá mi pripni
gnezdo sinic.

V šibkost vrzi iskro, vrzi plamen,
položi vanjo ogledalo neba,
prebudi v nji utrip srca valov,
obkroži jo z venci morskih pen.
Na lice mi deni brst, na čelo ptico,
čez senca razgrni tišino, čez ramo sneg,
tu odpri hudournik, tam spelji tiho pot.
Na ravnini leve dlani mi posej pšenico,
na desni dlani ajdov cvet.

Išči me za vsem tem,
in ko me najdeš,
se igraj z menoj.

DRUGA STRAN

Jože Udovič

Bil je drugačen dan,
dan s tlečimi očmi.
Nič več ni bil
na znanem koncu ceste,
stopil je na drugo stran.
Po gluhem tlaku
je šla neznana ženska,
in videl je, kako
so ji lasje goreli.
Oblak se je dotaknil hiš,
zvonik se je zazibal v sapi.
Velik golob je nosil
drobno deklico
od strehe do strehe,
pod oboki je iznenada
zašumel slap,
med eno vrsto hiš in drugo
se je penila reka.
In srečal je človeka,
ki mu je pajčevina
prepredla ves obraz,
srečal je človeka
z enim samim
očesom sredi čela.
Videl je, kako so nesli
iz mesta za pogrebom
zadnje drevo.
In ko je bil že blizu doma,
je mrtev deček
igral na orglice pred hišo
in z oken so mu metali
potemnele novce.
V veži je ždela noč,
zavita v temno ruto.

Zvečer je sredi okna
visela tleča luna,
in ko je legel,
je prvokrat v življenju
drugo za drugo
rešil vse njene uganke.

NOŽ VETRA

Jože Udovič

Tvoja dežela ni zarisana
nikjer na zemljevidu:
dežela z gorečim krasom,
z vasmi praznine,
z mesti tesnobe,
s presihajočimi
jezeri noči.

Kričé raztrgani,
suhi glasovi.
In tvoje oči
kot slepe školjke, zasute v pesku,
in že na licu
pekoča sapa smrti.

Ostri hribi
pod temno luno,
in ko jih gledaš,
veš, da si negiben,
kakor da ždiš
v telesu suhih debel,
v krču korenin,
v odpadlem listju
zamirajoč šuštiš.

Vendar oddavnaj čaka
v tebi odločitev —
en gib ti more
odpreti pot — — —
Čakaš trenutek
in iztegneš roko in vzameš
dnevu izza pasa
vetra bleščeči nož
in si ga naostriš
ob motnem jeklu krika.

En sam gib smrti in gib življenja!
Z bleščečim nožem vetra
se sam izrežeš
iz potemnele votline bitja.

In stopiš onstran,
stopiš onstran —
in spet začutiš

pod nogami travo življenja
in spet pritisneš dlan
na modro in zvenečo
steno zraka.

KONEC PRAVLJICE

Drago Grah

I

Tekla je skoz vas, ko da se hočejo vse hiše podreti nanjo. Zaradi visokih jagnedi so se zdele zvezde blizu, tako blizu; morda bi se res najraje še te zapodile za Barico. Ljudje so stali na podoknjih, ljudje so stali vzdolž ograj in še zmeraj se je vsak hip pokazala kaka glava — zdaj skoz okno, zdaj nekje iz prikleti. In po hlevih je z verigami rožljala živina. In tam zgoraj za Andraševo bajto — skovik! skovik! — nekam zadirčno, nekam neubrano, je povzklivala sova. Kako nemiren sobotni večer, je pomislila. Najbrž ne bi mogla stopati počasi niti tedaj, če se ji sploh nikamor ne bi mudilo.

Pognala se je še bolj, ko je v dalji zagledala motno zelenkasto osvetljeno okno televizijske sobe. Kaj že teče oddaja? Ta nesrečni Feliks! Samo zaradi njega so lahko pričeli z vajami šele pol ure pozneje. Taka neresnost — komaj teden dni pred nastopom. Še svojim šolarčkom bi vse laže dopovedala. Oh, le zakaj so morali postaviti za družni dom tako daleč za vasjo! Cerkev, šola, trgovina, gruča hiš — vse je našlo prostora na ozkem kolku hriba. Le tega so spravili na samo. Mar bi ga bili zgradili tam na Andraševem. Na kakšnem lepem mestu stoji bajta! Že dve leti živi tod in že dve leti se ozira iz razreda proti tej nasmejani rebri pod gozdom. Žal je njena soba na dvoriščni strani šole. Zato ne vidi tjakaj iz nje. Vselej, kadar hoče tja gor, mora skoz vrt, potem po mejici kraj ógrada, po prikrajih razvežnjene njive, in šele nato zagleda nizko belo steno za brajdami. Ko bi lahko stanovala v tistem tihem gnezdecu! Če že ne iz drugih nagibov, pa zato, da se ne bi nihče razburjal nad njenimi Mozarti in Šostakoviči. O! Televizijski prenos koncerta! Še pozabila bo nazadnje, kam hiti.

»Hej!«

Ali ni nekdo zaklical? se je ozrla. Res. Nekdo je stal na visokem robu ob poti. Postava, kot pozabljena senca, s šibkim rožnatim ozadjem zahodnega obzorja.

»Hej! Moja hči!«

»To ste vi, Andraš?« Samo on jo je ogovarjal z »mojo hčerjo«.

»A me tečeš reševat?«

Njegov glas je bil sigasto krhek in nerazločen. Kako neki ga je potem slišala? je začela ugibati. Saj je tekla, vsa zasopla. In tudi ni bil tako blizu. Drug na drugega naletita vselej nepričakovano, vselej v neobičajnih okoliščinah. Morda tako misli tudi on: zakaj bi jo sicer zdaj spet spomnil na tisto res neobičajno srečanje, na tisto rešitev?